

Sygn. akt I C 750/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	Stażysta Paulina Narkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.

przeciwko A. K.

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego A. K. kwoty 863,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. od kwot:

- 576,91 zł od dnia 24 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 76,26 zł od dnia 27 maja 2015r. do dnia zapłaty,
- 114,39 zł od dnia 5 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 82,11 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 13,79 zł od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie. W związku z wykonaniem usługi strona powodowa wystawiła pozwanej faktury VAT o numerach:

- (...), która stała się wymagalna dnia 23 kwietnia 2015 r.,
- (...), która stała się wymagalna dnia 26 maja 2015 r.,
- (...), która stała się wymagalna dnia 4 sierpnia 2015 r.,
- (...), która stała się wymagalna dnia 10 września 2015 r.,
- (...), która stała się wymagalna dnia 12 października 2015 r.,

Strona powodowa pismem z dnia 31 grudnia 2015 r. wezwała stronę pozwaną do spłaty zadłużenia. Jak podał powód strona pozwana do dnia dzisiejszego nie uiściła na rzecz strony powodowej należności wynikających z ww. umowy (pozew k. 1-3).

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z 14 lipca 2016 r. w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw wskazując, że w okresie od 18 czerwca 2013 r. do 21 lipca 2015 r. nie mógł korzystać z energii elektrycznej, albowiem miał wyłączony licznik i odcięty prąd (sprzeciw k. 6).

Sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Biskupcu.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa przedstawiła kserokopię faktur, na które powoływała się w pozwie oraz powołała się na umowę rezerwową z 3 listopada 2014 r. o numerze (...), której przedmiotem była sprzedaż energii elektrycznej przez sprzedawcę rezerwowego na potrzeby odbiorcy w przypadku zaprzestania sprzedaży energii przez wybranego przez odbiorcę sprzedawcę podstawowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. S. wykonując zlecenie OT nr 201306065745 dnia 18 czerwca 2013 r. wyłączył licznik (...) pod adresem Armii Krajowej 28/2 B., jako przyczynę wskazując zadłużenie.

(dowód: zlecenie k. 6v.)

Dnia 03 listopada 2014 roku zawarta została umowa rezerwowa sprzedaży energii elektrycznej pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w G. a A. K., zam. Ul. (...) B.. Przedmiotem umowy zgodnie z § 2 ust. 1 była sprzedaż energii elektrycznej przez sprzedawcę rezerwowego na potrzeby odbiorcy w przypadku zaprzestania sprzedaży energii przez wybranego przez odbiorcę sprzedawcę podstawowego. Umowę w imieniu pozwanego zawarł pełnomocnik A. H..

(dowód: umowa rezerwowa k. 54-56v.)

Faktury o następujących numerach wystawione zostały:

- (...)/00001 - 9 kwietnia 2015 r., na kwotę 672,81 zł,
- (...)/00002 - 12 maja 2015 r., na kwotę 76,26 zł,
- (...)/00003 - 21 lipca 2015 r., na kwotę 114,39 zł,

zaś ich przedmiotem sprzedaży była opłata handlowa.

Tylko faktury o numerach: (...) z 28 września 2015 r., wystawiona na kwotę 13,79 zł oraz (...) z 27 sierpnia 2015 r. na kwotę 82,11 zł, dotyczyły sprzedaży energii czynnej całodobowej.

(dowód: faktury k. 25-29)

A. K. zapłacił kwoty 13,79 zł i 82,11 zł.

(dowód: dowód wpłaty k. 46; częściowo okoliczność uznana za przyznaną)

Pozwany wpłacił 21 lipca 2015 r. dla spółki (...) S.A. kwotę 784,74 zł za energię elektryczną, albowiem został poinformowany, że dopiero po uregulowaniu tego zadłużenia umowa zostanie z nim zawarta.

(dowód: wpłata gotówkowa k. 7.)

(...) S.A. z siedzibą w G. 22 lipca 2015 r. zawarła z A. K. umowę kompleksową nr (...) przedmiotem, której było świadczenie usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej zapewnienia świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej do obiektu, w którym znajduje się miejsce dostarczania energii elektrycznej zlokalizowanego w B. przy ul. (...). Umowa weszła w życie z dniem podpisania, zaś jej realizację w zakresie świadczenia usługi kompleksowej określona na 1 września 2015 r.

(dowód: umowa kompleksowa k. 7v.-8).

Pismem z 28 października 2015 r. powód wzywał pozwanego do zapłaty kwoty 863,46 zł.

(dowód: wezwanie k.58).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Powód początkowo wskazywał, że dochodzona kwota dotyczy sprzedaży energii elektrycznej wskazując, że dostarczył ją do lokalu pozwanego. Po zaprzeczeniu tego faktu przez pozwanego, który przedłożył informację o odłączeniu mu energii w okresie zasadniczo pokrywającym się z tym, o którym była mowa w pozwie, powód jako podstawę dochodzonego roszczenia wskazał na umowę rezerwową sprzedaży energii elektrycznej.

Dowody w postaci umowy rezerwowej, umowy kompleksowej oraz faktur (...) 9 kwietnia 2015 r., na kwotę 672,81 zł, (...) / 00002 - 12 maja 2015 r., na kwotę 76,26 zł, (...) / 00003 - 21 lipca 2015 r., na kwotę 114,39 zł, których przedmiotem sprzedaży była opłata handlowa znajdujące się w aktach sprawy w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 kpc i art. 245 kpc, nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 kpc w zw. z art. 308 kpc. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich skutecznie co do ich wiarygodności i nie zażąda na tej podstawie złożenia oryginałów dokumentów (o ile złożenie takich oryginałów jest możliwe), stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie Sądu na podstawie art. 233 kpc, mając na uwadze pozostałe dowody z dokumentów.

Dodać należy, iż dopuszczalnym jest w pewnych sytuacjach tzw. faktura elektroniczna, nie jest konieczne również podpisanie faktury papierowej zarówno przez wystawcę jak i odbiorcę faktury, co wynika z ustawy o podatku vat. Taki dokument księgowy ma swoją wartość dowodową mimo, iż nie spełnia wymogu dokumentu prywatnego w myśl art. 245 kpc z uwagi na brak podpisu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego wydane w sprawach prowadzonych pod sygn. akt IV CSK 52/15 oraz II CSK 283/15).

W rozważanej sprawie nie ulega wątpliwości, że powód dla wykazania wysokości roszczenia posłużył się kserokopiami dokumentów niepoświadczonych za zgodność z oryginałem. Należy jednak zaznaczyć, że pozwany nie kwestionował faktur o numerach (...) z 28 września 2015 r., wystawionej na kwotę 13,79 zł oraz (...) z 27 sierpnia 2015 r. na kwotę 82,11 zł, jednakże zauważyć należy, że dotyczyły one sprzedaży energii czynnej całodobowej i zapłacił kwoty z nich wynikające. Choć pozwany nie przedstawił dowodu zapłaty kwoty 13,79 zł Sąd uznał tę okoliczność za przyznaną, albowiem pomimo uiszczenia i przedstawienia dowodu na zapłatę kwoty 82,11 zł, powód nie cofnął powództwa w tej części. Opłaty te zostały naliczone już po zawarciu przez pozwanego z powodem umowy kompleksowej w dniu 22 lipca 2015 r. i pozwany nie miał nawet świadomości, iż energia była mu dostarczana przez pewien okres czasu na podstawie umowy rezerwowej. Jednakże wobec faktu, iż włączono mu prąd, poczuwał się do obowiązku zapłaty i to w ocenie Sądu uczynił w obu przypadkach. Natomiast wcześniejsze faktury wystawione były w okresie, gdy był pozbawiony dostępu do energii i dlatego nie chciał ich uregulować.

Co do dalszej żądanej należności Sąd doszedł do przekonania, że zawarta umowa rezerwowa dotyczyła sprzedaży energii elektrycznej, która w okresie objętym pozostałymi załączonymi do pozwu fakturami, nie miała miejsca. W okresach tam wskazanych brak było danych wskazujących na jakiegokolwiek zużycie przez pozwanego energii.

Wskaźniki zużycia określone były na „0”. Ponadto sprzedaż ta miała być wykonywana w sytuacjach ściśle określonych w umowie, a mianowicie zaprzestania sprzedaży energii przez sprzedawcę podstawowego, co nie zostało wykazane. Nadto zauważyć należy, że powód wskazywał, iż licznik nie został zdemontowany, a strona pozwana została obciążona opłatą handlową za okres, w którym nie posiadała podłączenia. Takie stwierdzenie sugeruje, że pozwany winien był doprowadzić do zdemontowania licznika, na co zapewne nie miałby rzeczywistego wpływu. Naliczanie „opłat handlowych” w sytuacji umów rezerwowych zawieranych wyłącznie w celu sprzedaży energii w razie zaprzestania sprzedaży przez wybranego sprzedawcę podstawowego, a zatem wprowadzanie kolejnej opłaty, niezależnej od zużycia winno być udowodnione w sposób pozwalający Sądowi na weryfikację prawidłowości dokonanych obliczeń. Powód zaś nie wskazał sposobu wyliczenia tej opłaty, choć od początku pozwany kwestionował swą odpowiedzialność z tego tytułu. Z załączonej umowy rezerwowej nie sposób też poczynić ustaleń w tej materii. Umowa zawiera wzór, wedle którego dokonuje się obliczeń, brak jest natomiast wskazania zastosowanych danych źródłowych „postawionych” do tego wzoru.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Z zasady kontradiktoryjności procesu wynika, że to strony obarczone zostały odpowiedzialnością za wynik procesu, a przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą Sądu nie jest co do zasady zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, aby skalkulować poszczególne elementy składające się na dochodzoną należność główną. Rola sądu nie polega na wykonywaniu przezeń obowiązków procesowych ciążących na stronach, a strona prowadzi proces na własne ryzyko dowodowe.

Mając powyższe na uwadze powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.